

Sygn. akt: II AKa 71/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Witold Mazur
	SSA Piotr Filipiak SSO del. Andrzej Ziębiński (spr.)
Protokolant :	Agnieszka Curyło

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnowie Anny Pałki**

rozpoznał sprawę **oskarżonego W. S.**

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 roku sprawy

W. S. s. T. i H.

ur. (...) w miejscowości W.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k.
w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 23 listopada 2016 roku, sygn. akt IV K 7/14

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz:

- na mocy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne wobec oskarżonego W. S. o czyn z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegający na tym, że w okresie od 6 lipca 2002 r. do 22 marca 2004 r. w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako pełnomocnik i faktycznie kierujący działalnością (...) spółka z o.o. w składanych zeznaniach podatkowych VAT-7 wykazał fikcyjne faktury zakupu paliwa od (...) sp. z o. o. we W.:
- nr (...) z dnia 6.07.2002 r. na kwotę brutto 48.580,40 zł,
- nr (...) z dnia 9.07.2002 r. na kwotę brutto 55.876,00 zł,
- nr (...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 40.626,00 zł,
- nr (...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 52.802,82 zł,

- nr (...) dnia 20.07.2002r. na kwotę brutto 51.685,30 zł,
- nr (...) z dnia 24.07.2002 r. na kwotę brutto 13.542,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 15.628,20 zł,
- nr (...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 64.818,60 zł,
- nr (...) z dnia 3.08. 2002 r. na kwotę brutto 46.500,30 zł,
- nr (...) z dnia 9.08.2002 r. na kwotę brutto 37.868,80 zł,
- nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł,
- nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 5.183,29 zł,
- nr (...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 59.572,60 zł,
- nr (...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 80.276,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.08. 2002 r. na kwotę brutto 53.163,21 zł,
- nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł,
- nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 18.739,20 zł,
- nr (...) z dnia 4.09.2002 r. na kwotę brutto 27.902,01 zł,
- nr (...) z dnia 4.09. 2002 r. na kwotę brutto 13.589,58 zł,
- nr (...) z dnia 10.09. 2002 r. na kwotę brutto 14.347,20 zł,
- nr (...) z dnia 11.09.2002 r. na kwotę brutto 30.042,50 zł,
- nr(...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 23.792,44 zł,
- nr (...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 27.900,18 zł,
- nr (...) z dnia 25.09.2002 r. na kwotę brutto 15.322,96 zł,
- nr (...) z dnia 3.10.2002 r. na kwotę brutto 10.789,68 zł,
- nr (...) z dnia 4.10.2002 r. na kwotę brutto 9.808,80 zł,
- nr (...) z dnia 11.10. 2002 r. na kwotę brutto 21.211,53 zł,
- nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 32.476,40 zł,
- nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 79.419,56 zł,
- nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 7.356,60 zł,
- nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 4.536,57 zł,
- nr (...) z dnia 21.10.2002 r. na kwotę brutto 10.966,58 zł,
- nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 43.619,88 zł,

- nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 34.378,38 zł,
- nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 41.148,65 zł,
- nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 41.236,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 36.600,00 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.179,28 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 13.768,92 zł,
- nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 5.540,02 zł,
- nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.579,00 zł,
- nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.252,04 zł,
- nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.420,55 zł,
- nr (...) z dnia 21.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.825,80 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.001,16 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.613,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 16.653,00 zł,
- nr (...) z dnia 30.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.107,22 zł,
- nr (...) z dnia 4.12. 2002 r. na kwotę brutto 3.568,50 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 8.130,08 zł
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.518,00 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 18.686,50 zł,
- nr (...) z dnia 12.12.2002 r. na kwotę brutto 9.691,92 zł,
- nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 33.055,90 zł,
- nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.108,08 zł,
- nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 28.019,74 zł,
- nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 27.766,83 zł,
- nr (...) z dnia 30.12. 2002 r. na kwotę brutto 24.346,93 zł,
- nr (...) z dnia 10.01. 2003 r. na kwotę brutto 12.004,80 zł,

- nr (...) z dnia 4.01. 2003 r. na kwotę brutto 14.688,80 zł,
- nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 23.424,00 zł,
- nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 26.352,00 zł,
- nr (...) z dnia 20.01. 2003 r. na kwotę brutto 23.392,28 zł,
- nr (...) z dnia 22.01. 2003 r. na kwotę brutto 4.880,00 zł,
- nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 3.660,00 zł,
- nr (...) z dnia 22.01. 2003 r. na kwotę brutto 14.958,42 zł,
- nr (...) z dnia 29.01. 2003 r. na kwotę brutto 4.512,05 zł,
- nr(...) z dnia 30.01. 2003 r. na kwotę brutto 2.464,40 zł,
- nr (...) z dnia 7.02. 2003 r. na kwotę brutto 2.562,00 zł,
- nr (...) z dnia 7.02. 2003 r. na kwotę brutto 3.782,00 zł,
- nr (...) z dnia 13.02. 2003 r. na kwotę brutto 12.075,56 zł,
- nr (...)z dnia 13.02. 2003 r. na kwotę brutto 3.943,04 zł,
- nr (...) z dnia 17.02. 2003 r. na kwotę brutto 2.957,28 zł,
- nr (...)z dnia 17.02.2003 r. na kwotę brutto 14.611,94 zł,
- nr (...) z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 13.621,30 zł,
- nr (...)z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 9.906,40 zł,
- nr (...) z dnia 26.02. 2003 r. na kwotę brutto 16.323,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.02.2003 r. na kwotę brutto 8.747,40 zł,
- nr (...) z dnia 4.03. 2003 r. na kwotę brutto 29.880,24 zł,
- nr (...) z dnia 4.03.2003 r. na kwotę brutto 7.707,96 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 4.392,00 zł,
- nr (...) z dnia 7.03.2003 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 18.343,92 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł,
- nr (...) z dnia 10.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.051,20 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 41.187,20 zł,
- nr (...) z dnia 14.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.395,20 zł,

- nr (...) z dnia 14.03. 2003 r. na kwotę brutto 10.882,40 zł,
- nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 6.246,40 zł,
- nr (...) z dnia 19.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł,
- nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 33.659,80 zł,
- nr (...) z dnia 19.03. 2003 r. na kwotę brutto 27.535,40 zł,
- nr (...) z dnia 24.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.002,40 zł,
- nr (...) z dnia 24.03.2003 r. na kwotę brutto 22.252,80 zł,
- nr (...) z dnia 24.03. 2003 r. na kwotę brutto 34.648,00 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 42612,16 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 25.912,80 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 35.276,30 zł,
- nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł,
- nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 10.450,03 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 24.606,18 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 19.441,92 zł,
- nr (...) z dnia 7.04.2003 r. na kwotę brutto 29.816,80 zł,
- nr (...) z dnia 16.04. 2003 r. na kwotę brutto 8.857,20zł,
- nr (...) z dnia 15.04. 2003 r. na kwotę brutto 11.419,20 zł,
- nr (...) z dnia 20.04.2003 r. na kwotę brutto 2.952,40 zł,
- nr (...) z dnia 30.09. 2003 r. na kwotę brutto 174.024,27 zł,
- nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 72.419,20 zł,
- nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 92.964,00 zł,
- nr (...) z dnia 23.12. 2003 r. na kwotę brutto 83.667,60 zł,
- nr (...) z dnia 22.12. 2003 r. na kwotę brutto 80.178,40 zł,
- nr (...) z dnia 9.01. 2004 r. na kwotę brutto 75.103,20 zł,
- nr (...) z dnia 10.01. 2004 r. na kwotę brutto 95.994,48 zł,
- nr (...) z dnia 14.01. 2004 r. na kwotę brutto 84.326,40 zł,
- nr (...) z dnia 2.02. 2004 r. na kwotę brutto 83.545,60 zł,
- nr (...) z dnia 3.02. 2004 r. na kwotę brutto 78.846,16 zł,

- nr (...) z dnia 4.02. 2004 r. na kwotę brutto 89.011,20 zł,
- nr (...) z dnia 5.02. 2004 r. na kwotę brutto 92.602,88 zł,
- nr (...) z dnia 6.02.2004 r. na kwotę brutto 94.164,48 zł,

podczas, gdy transakcje takie nie wystąpiły;

- na mocy art. 439 § 1 pkt 9 k.pk. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 i 5 k.k.s. umarza postępowanie wobec oskarżonego W. S. o czyn z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. polegający na tym, że w okresie od 6 lipca 2002 r. do 22 marca 2004 r. w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, jako pełnomocnik i faktycznie kierujący działalnością (...) spółka z o.o. w składanych zeznaniach podatkowych VAT-7 zaniżył podatek należny o kwotę 639.204,42 zł poprzez wykazanie w tych deklaracjach fikcyjnych faktur zakupu paliwa od (...) sp. z o. o. we W.:
- nr (...) z dnia 6.07.2002 r. na kwotę brutto 48.580,40 zł,
- nr (...) z dnia 9.07.2002 r. na kwotę brutto 55.876,00 zł,
- nr (...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 40.626,00 zł,
- nr (...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 52.802,82 zł,
- nr(...) dnia 20.07.2002r. na kwotę brutto 51.685,30 zł,
- nr (...) z dnia 24.07.2002 r. na kwotę brutto 13.542,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 15.628,20 zł,
- nr (...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 64.818,60 zł,
- nr(...) z dnia 3.08. 2002 r. na kwotę brutto 46.500,30 zł,
- nr (...) z dnia 9.08.2002 r. na kwotę brutto 37.868,80 zł,
- nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł,
- nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 5.183,29 zł,
- nr (...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 59.572,60 zł,
- nr(...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 80.276,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.08. 2002 r. na kwotę brutto 53.163,21 zł,
- nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł,
- nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 18.739,20 zł,
- nr (...) z dnia 4.09.2002 r. na kwotę brutto 27.902,01 zł,
- nr (...) z dnia 4.09. 2002 r. na kwotę brutto 13.589,58 zł,
- nr (...) z dnia 10.09. 2002 r. na kwotę brutto 14.347,20 zł,

- nr (...) z dnia 11.09.2002 r. na kwotę brutto 30.042,50 zł,
- nr (...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 23.792,44 zł,
- nr (...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 27.900,18 zł,
- nr (...) z dnia 25.09.2002 r. na kwotę brutto 15.322,96 zł,
- nr (...) z dnia 3.10.2002 r. na kwotę brutto 10.789,68 zł,
- nr (...) z dnia 4.10.2002 r. na kwotę brutto 9.808,80 zł,
- nr (...) z dnia 11.10. 2002 r. na kwotę brutto 21.211,53 zł,
- nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 32.476,40 zł,
- nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 79.419,56 zł,
- nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 7.356,60 zł,
- nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 4.536,57 zł,
- nr (...) z dnia 21.10.2002 r. na kwotę brutto 10.966,58 zł,
- nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 43.619,88 zł,
- nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 34.378,38 zł,
- nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 41.148,65 zł,
- nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 41.236,00 zł,
- nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 36.600,00 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.179,28 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł,
- nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 13.768,92 zł,
- nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 5.540,02 zł,
- nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.579,00 zł,
- nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.252,04 zł,
- nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.420,55 zł,
- nr (...) z dnia 21.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.825,80 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.001,16 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.613,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 16.653,00 zł,

- nr (...) z dnia 30.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.107,22 zł,
- nr (...) z dnia 4.12. 2002 r. na kwotę brutto 3.568,50 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 8.130,08 zł
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.518,00 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł,
- nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 18.686,50 zł,
- nr (...) z dnia 12.12.2002 r. na kwotę brutto 9.691,92 zł,
- nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 33.055,90 zł,
- nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.108,08 zł,
- nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 28.019,74 zł,
- nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 27.766,83 zł,
- nr (...) z dnia 30.12. 2002 r. na kwotę brutto 24.346,93 zł,
- nr(...) z dnia 10.01. 2003 r. na kwotę brutto 12.004,80 zł,
- nr (...) z dnia 4.01. 2003 r. na kwotę brutto 14.688,80 zł,
- nr (...)z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 23.424,00 zł,
- nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 26.352,00 zł,
- nr (...) z dnia 20.01. 2003 r. na kwotę brutto 23.392,28 zł,
- nr (...) z dnia 22.01. 2003 r. na kwotę brutto 4.880,00 zł,
- nr (...)z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 3.660,00 zł,
- nr (...) z dnia 22.01. 2003 r. na kwotę brutto 14.958,42 zł,
- nr (...) z dnia 29.01. 2003 r. na kwotę brutto 4.512,05 zł,
- nr (...) z dnia 30.01. 2003 r. na kwotę brutto 2.464,40 zł,
- nr (...) z dnia 7.02. 2003 r. na kwotę brutto 2.562,00 zł,
- nr (...) z dnia 7.02. 2003 r. na kwotę brutto 3.782,00 zł,
- nr (...) z dnia 13.02. 2003 r. na kwotę brutto 12.075,56 zł,
- nr (...) z dnia 13.02. 2003 r. na kwotę brutto 3.943,04 zł,
- nr (...) z dnia 17.02. 2003 r. na kwotę brutto 2.957,28 zł,
- nr (...) z dnia 17.02.2003 r. na kwotę brutto 14.611,94 zł,
- nr (...) z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 13.621,30 zł,

- nr (...) z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 9.906,40 zł,
- nr (...) z dnia 26.02. 2003 r. na kwotę brutto 16.323,60 zł,
- nr (...) z dnia 28.02.2003 r. na kwotę brutto 8.747,40 zł,
- nr (...) z dnia 4.03. 2003 r. na kwotę brutto 29.880,24 zł,
- nr (...) z dnia 4.03.2003 r. na kwotę brutto 7.707,96 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 4.392,00 zł,
- nr (...) z dnia 7.03.2003 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 18.343,92 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł,
- nr (...) z dnia 10.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.051,20 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł,
- nr (...) z dnia 11.03. 2003 r. na kwotę brutto 41.187,20 zł,
- nr (...) z dnia 14.03. 2003 r. na kwotę brutto 12.395,20 zł,
- nr (...) z dnia 14.03. 2003 r. na kwotę brutto 10.882,40 zł,
- nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 6.246,40 zł,
- nr (...) z dnia 19.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł,
- nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 33.659,80 zł,
- nr (...) z dnia 19.03. 2003 r. na kwotę brutto 27.535,40 zł,
- nr (...) z dnia 24.03. 2003 r. na kwotę brutto 6.002,40 zł,
- nr (...) z dnia 24.03.2003 r. na kwotę brutto 22.252,80 zł,
- nr (...) z dnia 24.03. 2003 r. na kwotę brutto 34.648,00 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 42612,16 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 25.912,80 zł,
- nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 35.276,30 zł,
- nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł,
- nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 10.450,03 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 24.606,18 zł,
- nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 19.441,92 zł,
- nr (...) z dnia 7.04.2003 r. na kwotę brutto 29.816,80 zł,

- nr (...) z dnia 16.04. 2003 r. na kwotę brutto 8.857,20zł,
- nr (...) z dnia 15.04. 2003 r. na kwotę brutto 11.419,20 zł,
- nr (...) z dnia 20.04.2003 r. na kwotę brutto 2.952,40 zł,
- nr (...) z dnia 30.09. 2003 r. na kwotę brutto 174.024,27 zł,
- nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 72.419,20 zł,
- nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 92.964,00 zł,
- nr (...) z dnia 23.12. 2003 r. na kwotę brutto 83.667,60 zł,
- nr (...) z dnia 22.12. 2003 r. na kwotę brutto 80.178,40 zł,
- nr (...) z dnia 9.01. 2004 r. na kwotę brutto 75.103,20 zł,
- nr (...) z dnia 10.01. 2004 r. na kwotę brutto 95.994,48 zł,
- nr (...) z dnia 14.01. 2004 r. na kwotę brutto 84.326,40 zł,
- nr (...) z dnia 2.02. 2004 r. na kwotę brutto 83.545,60 zł,
- nr (...) z dnia 3.02. 2004 r. na kwotę brutto 78.846,16 zł,
- nr (...) z dnia 4.02. 2004 r. na kwotę brutto 89.011,20 zł,
- nr (...) z dnia 5.02. 2004 r. na kwotę brutto 92.602,88 zł,
- nr (...) z dnia 6.02.2004 r. na kwotę brutto 94.164,48 zł

podczas, gdy transakcje takie nie wystąpiły, powodując uszczuplenie podatku w kwocie 639.204,42 zł;

- kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie 2 w ten sposób, że jako podstawę skazania przyjmuje przepis art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a z podstawy prawnej orzeczonej kary eliminuje przepis art. 11 § 3 k.k.;
- w punkcie 3 w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu sformułowanie o treści: „w kwocie 1.426.441,20 zł” zastępuje zwrotem o treści: „w kwocie 639.204,42 zł”, czyn ten kwalifikuje z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 299 § 1 k.k. skazuje oskarżonego W. S. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- uchyla rozstrzygnięcia z punktów 4, 5 i 6;
- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 2 zaskarżonego wyroku i w punkcie 2 niniejszego wyroku oraz orzeka wobec oskarżonego W. S. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;
- na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu W. S. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zwalnia oskarżonego W. S. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze i obciąża go opłatą za obie instancje w kwocie 1.300 (jeden tysiąc trzysta) zł.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Witold Mazur SSA Piotr Filipiak

II AKa 71/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 7/14, Sąd Okręgowy w Gliwicach uznał oskarżonego W. S. za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na mocy art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

2. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

3. przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 299 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 309 k.k. i art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 700 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, nadto na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 639.204,42 zł;

Na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2b k.k. orzekł wobec oskarżonego W. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 1.000 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Na zasadzie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, a to art. 79 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 299 k.k., art. 19 k.p.k. w zw. z art. 244 k.p.c., art. 424 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna, lecz okazała się skuteczna o tyle, że w następstwie jej wniesienia Sąd Apelacyjny z przyczyn stwierdzonych z urzędu zaskarżony wyrok w części uchylił i umorzył postępowanie, a w części zmienił na korzyść oskarżonego.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego, w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na oczywistą bezzasadność opartego na treści art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. zarzutu naruszenia normy z art. 79 k.p.k. Skarżący nie wskazał, w oparciu o jakie okoliczności obrona w niniejszym postępowaniu miała mieć obligatoryjny charakter, co z oczywistych względów utrudnia ustosunkowanie się do zarzutu, który zdaje się opierać na oczywiście błędnym założeniu, iż w postępowaniu karnym przed Sądem Okręgowym jako sądem I instancji obrona jest zawsze obowiązkowa. Wystarczy zatem stwierdzić, iż takie założenie - jeżeli rzeczywiście legło u podstaw zarzutu - nie

znajduje podstaw w obowiązujących przepisach, a analizując akta sprawy, Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby w dotychczasowym postępowaniu zaktualizowała się jakakolwiek przesłanka obrony obligatoryjnej określona w powołanym w zarzucie art. 79 k.p.k., czy też w art. 80 k.p.k.

W związku z zarzutem obrazy normy z art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić natomiast należy, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych (lub co do sposobu interpretacji prawa). Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy ustalenie faktyczne zależy od dania wiary temu lub innemu dowodowi albo tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2014 r., SDI 43/14, Prok.i Pr.-wkł. 2015/4/9, LEX nr 1565785, KZS 2015/3/36).

Sąd I instancji wskazał precyzyjnie, jakiej grupie dowodów i dlaczego dał wiarę. Zeznanie świadków J. B., J. N., K. S., jak też wyniki kontroli skarbowej przeprowadzonej w firmie (...) (...) stanowią wewnętrznie spójny kompleks dowodów pozwalający na czynienie stanowczych ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd Okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości i w ocenie Sądu Apelacyjnego żadne niedające się usunąć wątpliwości w sprawie nie wystąpiły. Brak jest zatem podstaw do zastosowania w sprawie normy z art. 5 § 2 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., przypomnieć trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tej materii przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku doprowadziła do wniosku, że Sąd Okręgowy uczynił zadość przytoczonym wyżej wymogom. Zgromadził w sprawie kompletny materiał dowodowy, prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, a następnie poddał zgromadzony materiał dowodowy analizie, której rezultaty zaprezentował w przejrzystym i przekonującym uzasadnieniu wyroku. Przedstawiony tok rozumowania jest logiczny i spójny, stąd też na akceptację zasługuje. Wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego (poza ustaleniem, iż doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa, o czym szerzej poniżej) nie uchybiają ani regułom logicznego rozumowania, ani wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o całokształt zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego, którego ocena jest wolna od błędów logicznych i faktycznych. Wyjaśnił, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego. Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania ustalenia Sądu I instancji, iż opisane w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku faktury były fikcyjne, gdyż transakcje w nich opisane w ogóle nie miały miejsca.

Oczywiście błędne jest stanowisko autora apelacji, który naruszenia art. 7 k.p.k. dopatruje się w zmianie – w stosunku do aktu oskarżenia - przez Sąd I instancji czasokresu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2. Kwestia ta w ogóle nie powinna być oceniana przez pryzmat normy z art. 7 k.p.k., lecz w kontekście zasady skargowości. Niewątpliwie czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 2 jest tożsamy z czynem mu zarzucanym, a wskazanie w akcie oskarżenia dnia 31 marca 2003 r. jako daty początkowej jego popełnienia było oczywistym błędem, skoro oskarżonemu zarzucono m.in. wystawienie poświadczającej nieprawdę faktury w dniu 13 marca 2003 r. Przyjęcie zatem przez Sąd Okręgowy właśnie dnia 13 marca 2003 r. jako daty początkowej popełnienia przestępstwa było zasadne i nie wymagało uprzedzenia stron. Z treści bowiem art. 399 § 1 k.p.k. nie wynika powinność sądu uprzedzenia o zmianie opisu czynu w zakresie określenia

daty czy miejsca zdarzenia. Wynikające z tego przepisu uprzedzenie stron dotyczy jedynie zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015 r., V KK 463/14, LEX nr 1747854).

Ustosunkowując się do zarzutu obrazy art. 19 k.p.k. w zw. z art. 244 k.p.c., stwierdzić należy, iż jest on niezasadny już z tego względu, iż nawet w wypadku zaniechania przez sąd rozpoznający sprawę skorzystania z uprawnienia do sygnalizacji uchybień w trybie art. 19 k.p.k., nie sposób przyjąć nawet teoretycznego wpływu takiego zaniechania na treść wyroku, co jest warunkiem skuteczności zarzutu obrazy prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Nadto zarzut jest bezzasadny z tego względu, iż brak było podstaw do takiego wystąpienia. Stopień abstrakcyjności zarzutu uniemożliwia szerszą polemikę, wystarczy zatem stwierdzić, iż nie stwierdzono jakiegokolwiek poświadczenia nieprawdy przez urzędników państwowych.

Zarzut obrazy art. 424 k.p.k. nie mógł być skuteczny nie tylko z uwagi na treść art. 455a k.p.k., zgodnie z którym nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., ale przede wszystkim z tego względu, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób prawidłowy i umożliwia kontrolę odwoławczą orzeczenia. Uzasadnienie to zostało sporządzone na 69 stronach i już z tego powodu nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż jest ono „lakoniczne”. Treść zarzutu wskazuje przy tym, że w istocie skarżący nie kwestionuje naruszenia art. 424 k.p.k., lecz przedstawioną w uzasadnieniu wyroku ocenę dowodów, co stanowi powielenie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. jest niezasadny, albowiem – wbrew twierdzeniu skarżącego – nie wystąpiła potrzeba podejmowania czynności procesowych w trybie wskazanego przepisu, w szczególności powołania innego biegłego. Sąd Okręgowy nie stwierdził, by opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości była niepełna, niejasna lub wewnętrznie sprzeczna. Uznał natomiast, że jest nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Stanowisko to jest prawidłowe, zostało w sposób przekonujący umotywowane (str. 12 uzasadnienia) i nie ma potrzeby powtarzania tej argumentacji.

Powyższe uwagi nie prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok nie zawiera żadnych błędów. Przeciwnie, niemal każde rozstrzygnięcie dotknięte jest różnego rodzaju uchybieniami.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na błędną prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego przypisanego mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, a która skutkowałą jego skazaniem pomimo upływu terminów przedawnienia. W konsekwencji zaskarżony wyrok należało w tej części uchylić i umorzyć postępowanie karne.

Przypomnieć należy, iż czyn przypisany oskarżonemu w omawianym punkcie został zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Kwalifikacja ta w znacznej części jest błędna, a prawidłowo zastosowano w niej jedynie przepis art. 273 k.k.

Po pierwsze, z zupełnie niezrozumiałych względów w podstawie prawnej skazania Sąd Okręgowy zawarł przepisy art. 271 § 1 i 3 k.k. Oskarżonemu przypisano działanie polegające m.in. na posłużeniu się fikcyjnymi fakturami, nie zaś na ich wystawianiu. Opis czynu przypisanego w najmniejszym stopniu nie odnosi się do znamion typu czynu zabronionego z art. 271 § 3 k.k., co wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie na korzyść oskarżonego jest wystarczające do wyeliminowania wskazanych przepisów z kwalifikacji prawnej, aczkolwiek wypada zauważyć, iż także materiał dowodowy nie pozwalał na ocenę zachowania oskarżonego objętego rozstrzygnięciem z punktu 1 przez pryzmat art. 271 § 1 i 3 k.k.

Jedynie dla domknięcia wątku należy zauważyć, iż Sąd Apelacyjny w Katowicach konsekwentnie nie podziela zapatrywania, zgodnie z którym kwalifikacja prawna czynu polegającego na posłużeniu się dokumentem poświadczającym nieprawdę winna mieć postać kwalifikacji „złożonej”, tj. przywołującej przepis art. 273 k.k. w zw. z art. 271 § 1-3 k.k. lub w zw. z art. 272 k.k. O ile bowiem zgodzić należy się z zapatrywaniem, zgodnie z którym z uwagi na redakcję przepisu art. 273 k.k. niezbędne jest w opisie czynu wskazanie dokumentu, którym posłużył się sprawca w celu uwidocznienia, czy był to dokument, o którym mowa w art. 271 k.k., czy też dokument, którego dotyczy przepis art. 272 k.k., to jednak posługiwanie się wskazaną wyżej „złożoną” kwalifikacją prawną jest zbędne, tym bardziej że

może to prowadzić do błędnego postrzegania tak skonstruowanej kwalifikacji prawnej jako kwalifikacji kumulatywnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 marca 2013 r., II AKa 43/12, KZS 2013/7-8/73).

Po drugie, wadliwie działanie oskarżonego zostało zakwalifikowane jako wyczerpujące znamiona typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na skutek błędnego przyjęcia, iż swoim działaniem doprowadził on Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Uznając, że niekorzystne rozporządzenie mieniem przez Skarb Państwa miało w niniejszej sprawie miejsce na skutek zaniżenia w składanych zeznaniach podatkowych VAT-7 podatku należnego, Sąd Okręgowy błędnie utożsamiał działanie sprawcy z zachowaniem, które - dla realizacji znamion przestępstwa z art. 286 k.k. - musi wystąpić po stronie podmiotu wprowadzonego w błąd. Działanie to w niniejszej sprawie nie zmierzało zaś do uzyskania zwrotu rzekomej nadpłaty, a więc do rozporządzenia przez Skarb Państwa mieniem.

Zauważyć wypada, iż zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie kontrowersyjna jest kwestia kwalifikowania w oparciu o art. 286 k.k. tych przypadków, w których sprawca wykorzystując tzw. puste faktury i obniżając w ten sposób kwotę należnego podatku, nie uzyskuje od wprowadzonego w błąd Urzędu Skarbowego zwrotu rzekomej nadpłaty, a jedynie obniża wysokość swojego zobowiązania podatkowego. W aktualnym orzecznictwie dominuje pogląd, iż wprowadzenie dochodzi wówczas do uszczuplenia należności podatkowej - co uzasadnia odpowiedzialność na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego - to jednak w toku obowiązującej procedury samoobliczenia podatku (zob. art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowym, Dz. U. z 1993 r. Nr 11, poz. 50 z późn. zm., art. 99 ust. 12 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. z 2016 r., poz. 710) jest to konsekwencja samodzielnej dyspozycji majątkowej podatnika, odbywającej się bez czynnego udziału organu podatkowego. W rezultacie w takim przypadku po stronie wprowadzonego w błąd organu podatkowego nie sposób dopatrzeć się zachowania, które można byłoby zakwalifikować jako rozporządzenie mieniem w rozumieniu art. 286 k.k. (tak konsekwentnie Sąd Apelacyjny w Katowicach - zob. wyrok z dnia 16 stycznia 2014 r., II AKa 195/13, LEX nr 1422354; wyrok z dnia 21 lutego 2014 r. II AKa 409/13, LEX nr 1441367; wyrok z dnia 26 czerwca 2014 r., II AKa 153/14, LEX nr 1537361; wyrok z dnia 7 marca 2016 r., II AKa 366/15, LEX nr 2047137; wyrok z dnia 14 kwietnia 2016 r., II AKa 11/16, LEX nr 2047133; zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2013 r., II AKa 74/13, LEX nr 1362906; prawidłowość tego stanowiska potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2015 r., I KZP 2/15, LEX nr 1746374).

Świadome zaniżanie swych zobowiązań podatkowych przy samoobliczaniu podatku, o ile nie zmierza do zwrotu nadwyżki podatku naliczonego na rachunek podatnika, nie wyczerpuje zatem znamion przestępstwa z art. 286 k.k., a może być rozpatrywane jedynie jako zachowanie wyczerpujące znamiona odpowiednich przepisów zawartych w Kodeksie karnym skarbowym. Opis czynu przypisanego oskarżonemu („w składanych zeznaniach podatkowych VAT-7 zaniżył podatek należny”) pozwala na kumulatywną (art. 7 § 1 k.k.s.) ocenę jego zachowania (stanowiącego czyn ciągle - art. 6 § 2 k.k.s.) przez przyzmat normy z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. („jako pełnomocnik i faktycznie kierujący działalnością (...)” w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. (z uwagi na uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości), jak też - w zakresie polegającym na posłużeniu się fikcyjnymi, a więc nierzetelnymi fakturami - z art. 62 § 2 k.k.s.

Zauważyć należy, iż akt oskarżenia oparty był na odmiennym stanowisku, uzasadniającym kwalifikowanie działania przypisanego oskarżonemu jako przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k., które zdezaktualizowało się w świetle przytoczonego wyżej orzecznictwa. Posłużenie się fikcyjnymi fakturami niewątpliwie godzi w obowiązek podatkowy i realizuje znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s., jeżeli sprawca, wykorzystując te faktury, dokona nieuzasadnionego pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z treści tych faktur. Dokonane w realiach niniejszej sprawy ustalenia wskazują, że nieprawdziwe określenie przez oskarżonego (przeprowadzającego także faktyczne transakcje gospodarcze) w deklaracjach VAT-7 wysokości podatku naliczonego (na podstawie fikcyjnych faktur) doprowadziło do uszczuplenia podatku należnego, co przesądza o konieczności kwalifikowania takiego zachowania na podstawie wskazanych przepisów kodeksu karnego skarbowego, także w świetle regulacji obowiązujących w czasie popełnienia czynu.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, iż przypisane oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku zachowanie przyszło na etapie postępowania odwoławczego oceniać jako realizujące z jednej strony znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a z drugiej strony jako wyczerpujące znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. przy zast. art. 9 § 3 k.k.s., art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. Karalność tych pozostających w zbiegu idealnym (art. 8 § 1 k.k.s.) czynów zabronionych uległa przedawnieniu.

Przestępstwo z art. 273 k.k. zagrożone jest karą do 2 lat pozbawienia wolności i termin przedawnienia jego karalności określony został w art. 101 § 1 pkt 4 k.k., a więc wynosi 5 lat od daty popełnienia czynu. Termin ten zgodnie z regulacją z art. 102 k.k. uległ przedłużeniu o kolejne 5 lat. Tym samym przedawnienie czynu z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nastąpiło z dniem 23 marca 2014 r.

Przestępstwo karne skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w czasie jego popełnienia zagrożone było karą grzywny do 240 stawek dziennych, a przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. karą grzywny do 720 stawek dziennych, albo karą pozbawienia wolności do 2 lat, albo obiema tymi karami. Art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. określa, że karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, z tym że bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (§ 3), jeżeli w okresie, o którym mowa w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat (§ 5). Uwzględniając powyższe regulacje bezspornym jest, że nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa karnego skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. przy zast. art. 9 § 3 k.k.s., art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. (szerzej o terminie przedawnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 k.k.s. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., II KK 214/10, OSNKW 2011/4/34, OSP 2012/1/5, Biul.SN 2011/4/13).

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, iż oskarżonemu zarzucono i przypisano przestępstwo powszechne, nie zaś przestępstwo skarbowe. Był jednak uprawniony i zobowiązany do przyjęcia, iż przypisane oskarżonemu w punkcie 1 wyroku działanie stanowi pozostające w zbiegu idealnym przestępstwo pospolite i przestępstwo skarbowe. Nie można bowiem przyjąć, że na przeszkodzie stał brak skargi uprawnionego oskarżyciela odnośnie do przestępstwa skarbowego (zob. trafne uwagi zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2016 r., IV KK 152/16, LEX nr 2148637) lub ograniczenia orzekania przez sąd odwoławczy wynikające z zaskarżenia wyroku wyłącznie na korzyść oskarżonego, zwłaszcza wobec umorzenia postępowania w omawianej części.

Mając na uwadze, że do przedawnienia przestępstwa powszechnego i przestępstwa skarbowego doszło zanim zapadł zaskarżony wyrok, rozstrzygnięcie z punktu 1 dotknięte zostało bezwzględną przyczyną odwoławczą. Z tego powodu Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz:

- na mocy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego W. S. o czyn z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- na mocy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 i 5 k.k.s. umorzył postępowanie wobec oskarżonego W. S. o czyn z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.,

kosztami sądowymi w tej części obciążając Skarb Państwa.

Uchybieniem w zakresie kwalifikacji prawnej, jak również podstawy prawnej orzeczonej kary dotknięte jest także rozstrzygnięcie z punktu 2 zaskarżonego wyroku. Oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a karę wymierzono na mocy art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. Powołanie w kwalifikacji prawnej § 1 art. 271 k.k. było zbędne, albowiem art. 271 § 3 k.k. odsyła jedynie do § 1 art. 271 k.k. i zawiera wszystkie elementy znamionujące kwalifikowany typ fałszerstwa intelektualnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 26 września 2014 r., II AKa 231/14, Biul.SAKa 2014/4/4, KZS 2015/2/83, Prok.i Pr.-wkl. 2015/5/45, LEX nr 1540800). Z oczywistych względów bezpodstawne było powołanie w postawie prawnej orzeczonej kary przepisu art. 11 § 3 k.k. Z tych względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że jako podstawę skazania przyjął przepis art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (poprawiając w tym zakresie kwalifikację prawną, do czego był zobowiązany niezależnie do podniesionych zarzutów zgodnie z art. 455 k.p.k.), a z podstawy prawnej orzeczonej kary wyeliminował przepis art. 11 § 3 k.k.

Szeregiem uchybień dotknięte jest również rozstrzygnięcie z punktu 3, a w konsekwencji także z punktu 4 zaskarżonego wyroku.

Dalsze rozważania wypada poprzedzić uwagą, iż umorzenie przez Sąd Apelacyjny postępowania o czyn zabroniony, który stanowił źródło wartości majątkowych mających charakter brudnych pieniędzy, oczywiście nie spowodowało zniweczenia podstaw, które doprowadziły do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 299 k.k. Podkreślić bowiem należy, iż dla przypisania przestępstwa „prania brudnych pieniędzy” nie jest konieczne, by popełnienie pierwotnego czynu zabronionego było stwierdzone rozstrzygnięciem jakiegokolwiek organu, w szczególności prawomocnym wyrokiem sądu. Nie ma także znaczenia przedawnienie karalności czynu bazowego (por. J. Długosz, *Przestępstwa prania pieniędzy*, w: *System prawa karnego. Przestępstwa przeciwko mieniu i gospodarce*. Tom 9, pod red. R. Zawłockiego, Warszawa 2011, s. 584 i n.).

Przechodząc do oceny rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na błędne ustalenie wartości przedmiotu czynności wykonawczej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 299 k.k. Sąd Okręgowy przyjął mianowicie, iż przestępstwa prania brudnych pieniędzy oskarżony dopuścił się w odniesieniu do pieniędzy w kwocie 1.426.441,20 zł, a zatem utożsamiał przedmiot przestępstwa z art. 299 k.k. z sumą pieniędzy wpłaconych do kasy i przelanych na konta bankowe firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. tytułem rzekomej zapłaty za towar, na który wystawione były w rzeczywistości „puste” faktury. Było to postąpienie oczywiście błędne, albowiem brak jest podstaw do przyjęcia, że pieniądze te w całości pochodziły z czynu zabronionego. Niewątpliwie przedmiotem czynności wykonawczych przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. może być nienależna korzyść uzyskana w związku z popełnieniem czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. w postaci nieodprowadzonego podatku. Wysokość tej korzyści Sąd Okręgowy ustalił na kwotę 639.204,42 zł, a zatem środki pieniężne w tej właśnie wysokości stanowiły przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa prania brudnych pieniędzy.

Po drugie, błędnie czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano z art. 299 § 1 i 6 k.k. wobec braku podstaw do zastosowania § 6 art. 299 k.k. Przepis ten wymaga bowiem ustalenia, a w konsekwencji ujęcia w opisie tego przestępstwa, znamienia osiągnięcia przez sprawcę z „prania brudnych pieniędzy” znacznej korzyści majątkowej. Warto w tym miejscu przypomnieć, że wymienione w art. 299 § 1 k.k. składniki majątkowe stanowią przedmiot czynności wykonawczych, natomiast osiągnięcie korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego stanowi okoliczność modalną. Ustawodawca w treści art. 299 § 1 k.k. różnicuje zatem korzyści, jakie zostały bezpośrednio lub pośrednio osiągnięte z przestępstwa bazowego w postaci „środków płatniczych, instrumentów finansowych, papierów wartościowych, wartości dewizowych, praw majątkowych, innego mienia ruchomego lub nieruchomości”, od korzyści uzyskanych z „prania brudnych pieniędzy”, o których mowa w art. 299 § 6 k.k. Wymienionych pojęć nie należy zatem utożsamiać, tak jak to uczynił Sąd I instancji, który nie wskazał ani w opisie czynu, ani też nie ustalił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, iżby oskarżony z czynu kwalifikowanego jako przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. osiągnął nie tylko znaczną (w rozumieniu art. 299 § 6 k.k.), ale wręcz jakąkolwiek korzyść majątkową, na osiągnięcie której nie wskazuje także zebrany w sprawie materiał dowodowy. Zaznaczyć bowiem trzeba, iż osiągnięcie korzyści majątkowej za pomocą przestępstwa prania brudnych pieniędzy oznacza wszelkie przysporzenie majątkowe po stronie sprawcy, a może nim być przykładowo zapłata za przyjęcie pieniędzy na konto bankowe, prowizja od dokonanej transakcji, zysk z operacji finansowych (giełdowych) dokonywanych za pomocą „brudnych pieniędzy” (zob. W. Wróbel w: *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz*. Tom III, pod red. A. Zolla, WK 2016, s. 659; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 lutego 2012 r., II AKa 338/11), przy czym warunkiem odpowiedzialności z art. 299 § 6 k.k. jest rzeczywiste

osiągnięcie korzyści majątkowej, nie wystarczy zatem samo działanie w celu jej osiągnięcia, co również nie znalazło odzwierciedlenia w opisie przypisanego oskarżonemu czynu.

W tej sytuacji zaistniała konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia w punkcie 3 poprzez korektę opisu czynu (w którym sformułowanie o treści: „w kwocie 1.426.441,20 zł” zastąpiono zwrotem o treści: „w kwocie 639.204,42 zł”) oraz eliminację z podstawy prawnej skazania przepisu § 6 art. 299 k.k., co nastąpiło na korzyść oskarżonego. W efekcie niezbędne stało się również wydania nowego rozstrzygnięcia o karze, bo zmieniła się podstawa prawna jej orzeczenia. Na mocy art. 299 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny skazał oskarżonego W. S. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara łagodna, zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a zarazem niższa niż orzeczona przez Sąd I instancji (zważywszy na znacznie łagodniejszą kwalifikację prawną). W przeciwieństwie do Sądu I instancji Sąd Apelacyjny nie wymierzył natomiast oskarżonemu kary grzywny.

Wspomniano wyżej, iż Sąd Okręgowy pomimo przyjęcia kwalifikacji z art. 299 § 6 k.k. nie wskazał w opisie czynu, by oskarżony z prania brudnych pieniędzy uzyskał korzyść majątkową (błędnie utożsamiając ją z przedmiotem czynności wykonawczej) ani też by oskarżony działał w celu jej osiągnięcia. Brak jest zatem podstaw do orzekania grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., a zatem również na podstawie art. 309 k.k.

Trzeba tu zauważyć, iż przepis art. 33 § 2 k.k. stanowi, że grzywnę obok kary pozbawienia wolności można orzec, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął. Do orzeczenia grzywny konieczne jest jednak nie tylko wystąpienia tych okoliczności w materiale dowodowym sprawy, ale także ich ustalenie, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w zawartym w wyroku opisie czynu przypisanego sprawcy. Jeżeli zatem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie wynika, aby sąd przyjął, iż sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął, a do znamion przestępstwa nie należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to nie ma podstaw do wymierzenia za ten czyn kary grzywny w oparciu o dyspozycję art. 33 § 2 k.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2010 r., III KK 431/09, OSNwSK 2010/1/225; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 sierpnia 2012 r., II AKa 158/12, LEX nr 1220207). Skoro do znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. nie należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to w tej sytuacji nie istniały podstawy do wymierzenia oskarżonemu za ten czyn kary grzywny w oparciu o dyspozycję art. 33 § 2 k.k.

W tym miejscu należy zauważyć, iż czyn z art. 299 § 1 k.k. nie jest przestępstwem, w które immanentnie wpisane jest działanie zmierzające do osiągnięcia korzyści majątkowej, której nie można utożsamiać z przedmiotem czynności wykonawczej, pochodzącym z korzyści związanych z popełnieniem czynu bazowego, co zarazem przesądza, iż to popełnienie czynu pierwotnego musi wiązać się z osiągnięciem korzyści majątkowej. Sprawca przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. działa z zamiarem „zalegalizowania” korzyści majątkowej uzyskanej na skutek popełnienia przestępstwa bazowego, czego nie można utożsamiać z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, rozumianej jako zysk w zakresie dóbr materialnych. Korzyść ma charakter majątkowy, gdy ma wartość ekonomiczną, czyli taką, której wielkość może być wyrażona w pieniądzu, a ponadto za pomocą danego dobra można zaspokoić określoną potrzebę materialną. Może wyrażać się zwiększeniem aktywów, czyli przysporzeniem majątku lub zmniejszeniem pasywów majątkowych, oznaczającym zmniejszenie obciążeń lub uniknięcie strat (zob. R.A. Stefański, Przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez sprawcę z przestępstwa, Prok. i Pr. 2001, nr 3, s. 155). Przez korzyść majątkową, o której mowa w art. 299 § 6, należy zatem rozumieć jakiejkolwiek przysporzenie majątkowe (uchwała SN z dnia 30 stycznia 1980 r., VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24). Praniu brudnych pieniędzy może, ale nie musi towarzyszyć zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej (np. w postaci zapłaty za przyjęcie pieniędzy na konto bankowe, prowizji od dokonanej transakcji, zysku z operacji finansowych). Przestępstwo to może być również popełnione w celu osiągnięcia korzyści osobistej lub bez zamiaru osiągnięcia jakiejkolwiek korzyści majątkowej lub osobistej.

Stwierdzenie braku podstaw do orzeczenia kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. skutkuje brakiem podstaw do jej orzeczenia na podstawie art. 309 k.k. Tylko bowiem grzywna wymierzona na podstawie art. 33 § 2 k.k. jest „grzywną orzeczoną obok kary pozbawienia wolności” w rozumieniu art. 309 k.k. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2013 r., II AKa 311/13, LEX nr 1391898 ; J. Majewski, w: Kodeks karny. Część szczególna...).

Kolejne uchybienie, dostrzeżone z urzędu, dotyczy orzeczonego w punkcie 4 zaskarżonego wyroku na podstawie art. 299 § 7 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej. Kwestionowane rozstrzygnięcie Sądu a quo jest bowiem wadliwe i wynika z błędnej interpretacji przepisu art. 299 § 7 k.k., nie uwzględniającej tego, że wprowadza on dwie różne podstawy przypadku. Pierwsza z nich, będąca odpowiednikiem podstawy z art. 44 § 1 k.k., pozwala orzec przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, druga zaś przewiduje orzeczenie przypadku korzyści osiągniętej z przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Tymczasem Sąd Okręgowy, orzekając przepadek „korzyści osiągniętych z przestępstwa przypisanego w punkcie 3 wyroku w wysokości 639.204,42 zł, kierował się nieuprawnionym uproszczeniem, przyjmując za przedmiot przypadku kwotę stanowiącą równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa bazowego „prania brudnych pieniędzy”, a tym samym stanowiącej w istocie – jak wyżej wskazano – przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa z art. 299 k.k. Nie ma wprawdzie normatywnych podstaw do wyeliminowania możliwości odrębnego orzekania na podstawie art. 299 § 7 k.k. przypadku przedmiotów, korzyści lub ich równowartości wobec sprawców tzw. przestępstwa bazowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2015 r., V KK 20/15, LEX nr 1784533), lecz zarazem jeszcze raz przypomnieć trzeba, iż przepis art. 299 § 7 k.k. w części, w której mówi o „korzyściach z tego przestępstwa”, nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego, lecz tylko o korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 31 marca 2016 r. II AKa 514/15, LEX nr 2047112).

Jak to już powiedziano, wymieniona w tym kwestionowanym rozstrzygnięciu kwota stanowi przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa bazowego, nie zaś korzyść w rozumieniu przepisu art. 299 § 7 k.k. O ile zatem środki te mogły stanowić przedmiot przypadku przedmiotów pochodzących z przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k., o tyle nie są korzyścią osiągniętą przez oskarżonego z przestępstwa prania brudnych pieniędzy, a właśnie w ten sposób sklasyfikował je Sąd Okręgowy.

Jeżeli zatem treść wyroku i jego uzasadnienia nie pozostawia żadnych wątpliwości, że Sąd pierwszej instancji orzekł o przypadku „korzyści osiągniętej z przestępstwa”, to z uwagi na uwarunkowania procesowe (brak zaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego) nie ma obecnie możliwości sanowania stwierdzonego uchybienia na etapie postępowania odwoławczego, albowiem musiałoby to prowadzić do zmiany w tej części wyroku na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie innej podstawy tego rozstrzygnięcia.

W następstwie stwierdzonego błędu uchylić należało zatem środek karny orzeczony na podstawie art. 299 § 7 k.k. w punkcie 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Konsekwencją opisaną wyżej zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie 3 stała się konieczność orzeczenia nowej kary łącznej. Dlatego też Sąd Apelacyjny na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 2 zaskarżonego wyroku i w punkcie 2 niniejszego wyroku oraz orzekł wobec oskarżonego W. S. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 3 miesięcy. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu W. S. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Kara łączna pozbawienia wolności została orzeczona w niższym rozmiarze aniżeli w zaskarżonym wyroku, albowiem połączeniu podlegały tylko dwie kary pozbawienia wolności - jedna w rozmiarze 1 roku, druga w wysokości 10 miesięcy (a nie trzy kary w wysokości 1 roku pozbawienia wolności każda). Podobnie jak Sąd Okręgowy Sąd Apelacyjny zastosował zasadę asperacji, mając na uwadze zbieżność czasową z jednej, a odmienną przedmiotową (zaatakowanych dóbr prawnych) z drugiej strony. Brak było podstaw do zastosowania zasady absorpcji kar - jest to rozwiązanie skrajne, a jako takie stosowane może być wyjątkowo i wymaga szczególnego uzasadnienia. Priorytetową natomiast zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak m.in. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2004, s. 293; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1975 r. Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 r., II AKa 339/03) i dlatego właśnie miała ona również zastosowanie w realiach sprawy niniejszej.

Orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności było uzasadnione już choćby z powodu zaskarżenia zawierającego takie rozstrzygnięcie wyroku wyłącznie na korzyść oskarżonego. Sąd Apelacyjny ustalił krótszy niż Sąd I instancji okres próby wobec znacznie mniejszego rozmiaru przypisanego oskarżonemu bezprawia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, zwalniając oskarżonego W. S. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążając go opłatą za obie instancje w kwocie 1.300 zł.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Witold Mazur SSA Piotr Filipiak